

saa Henseende har det ærede Medlem anført noget som helst, der kunde tyde paa, at dette var hans Mening. Jeg har anført, hvorfor jeg har anset det for rigtigst at lægge Reguleringen af Brændselet i Kommunernes og ikke i Statens Hænder. Det ejendommelige er, at hvis jeg havde foreslaaet Statsregulering for Brændselet for alle, vilde det ærede Medlem i Henhold til de Udtalelser, som han har fremsat i Dag, have sagt: Saa er Venstre med til det. Jeg har imidlertid anført, hvorfor jeg mener, at det ikke bør være en Statsforanstaltning, og hvorfor jeg kun nødtvungent vil kunne tænke mig at komme ind paa den Vej, og hvorfor jeg mener, at det bør lægges i Kommunernes Hænder, nemlig fordi Forskellen er saa overordentlig stor, idet nogle Kommuner har en meget nem Adgang til at faa nogenlunde billigt Brændsel, medens andre er tvungne til at bruge meget dyrt Brændsel og maa faa det bragt til Kommunen paa meget kostbar Maade. Det ærede Medlem har ikke anført noget som helst mod den Betragtning, at Reguleringen af Brændselspriserne bør ligge hos Kommunerne.

Jeg kan altsaa sige, at der i det ærede Medlems Tale ikke er Antydning af, at det ærede Medlem har fremsat sin Opposition, fordi vort Forslag koster Staten mere, eller fordi Byrden kommer til at ligge urigtigere, eller fordi selve Opgaven ikke fortjener at løses eller i alt Fald ikke at løses paa denne Maade. Hvad bliver der saa tilbage? Intet andet, end at det ærede Medlem med Vold og Magt vil tilvejebringe en Forskel paa, om Staten eller Kommunalbestyrelserne regulerer for alle. Hvor er denne Forskel? Hvor er denne Forskel, naar den her ved Lov er begrænset til at andrage et bestemt Beløb, og det væsentlig drejer sig om en Opgave, som ingen har bestridt bør løses? Det ærede Medlem vil med Vold og Magt hævde, at der er en Forskel, som hindrer, at man her bør følge det almindelige Princip, men saa snart det ærede Medlem skal forklare, hvad Forskellen er, udebliver Forklaringen, thi det er overhovedet ikke muligt at paavise nogen som helst Grund til at paastaa: Kommunen kan ikke gøre dette, Staten bør gøre det paa den og den Maade. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst anden Begrundelse end den, som ligger i, at visse Medlemmer af det ærede Medlems Parti har taget et saadant Standpunkt i Skri-

velser, de har fremsendt, og som har været trykte, og at det ærede Medlem ved sin første Tale her i Tinget har indtaget et saadant Standpunkt og mener ikke at kunne komme fra det igen. Paa denne Maade er det lykkedes at binde alle Medlemmerne sammen om dette Standpunkt. Jeg har under en fuldkommen fejlagtig Forudsætning ydet det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) ved første Behandling en Anerkendelse for hans Udtalelser. Efter at det ærede Medlem har været med til med sit Parti at vrage det Tilbud, der her er opstillet, og som jeg nu skal gaa ind paa, maa jeg tage tilbage, hvad jeg i saa Henseende har fremført.

Er nu det Standpunkt til at holde, det ærede Medlem har ført sit Parti ind paa? Vi faar at se, hvorledes det vil gaa, naar jeg kommer til at forhandle med det ærede Medlems Partifæller i det andet høje Ting. Det har vist sig en Gang før, mærkeligt nok i Forhold til den almindelige Opfattelse, at det ærede Medlems Parti i Landstinget var mere lydært overfor rimelige Krav, end det ærede Medlem selv var. Ved det Forslag, som er blevet stillet i Udvalget, og som jeg har tiltraadt, blev der gjort et Forsøg paa at naa til en Overenskomst om dette Spørgsmaal, fordi jeg overhovedet altid i disse Aars Politik har været med til at anbefale at søge Udveje til at finde et fælles Standpunkt. Derfor gik jeg med til at stille Forslag af den Art som det, der her er stillet, og senere har jeg været med til at formulere det paa den Maade, hvorpaa det her foreligger. Som Ændringsforslaget her foreligger, fastholdes ikke, at det forøgede Statstilskud og den forøgede Ret til Anvendelse af Midlerne udelukkende forbeholdes § 2. Det opgav man af Hensyn til Venstres Stilling ved første Behandling. For at bidrage til at tilvejebringe en fælles Løsning siger man: Dette opgiver vi, det eneste, vi vil og maa fastholde, er, at Kommunerne skal være stillede frit her, de skal frit kunne bestemme, om de vil anvende Beløbet efter § 1 eller § 2. Men det ærede Medlem vil forhindre sine Meningsfæller i at gaa med til denne Overenskomst, som lod sig vel forene med det Standpunkt, Partiet tidligere har indtaget, men ikke lader sig forene med det Standpunkt, der er udtrykt i Ønsket om, at Kommunerne skal have Ret til at tage Bestemmelser om vigtige Anliggender indenfor deres Omraade. Det ærede Medlem siger: Nej,